

۷ دلیل برای عدم نگرانی از ظرفیت غنی‌سازی ایران

حسین موسویان با انتشار یادداشتی در پایگاه المانی‌تور، دلایل عدم نگرانی از ظرفیت غنی‌سازی ایران را تشریح کرد.

به گزارش گروه بین‌الملل خبرگزاری فارس، حسین موسویان عضو اسبق تیم ایران در مذاکرات هسته‌ای روز سه‌شنبه با انتشار یادداشتی در پایگاه خبری «المانی‌تور»، به تشریح هفت دلیلی پرداخته که می‌گوید به واسطه آنها نباید نگرانی چندانی از توان غنی‌سازی ایران داشت.

دور تازه مذاکرات هسته‌ای ایران و گروه ۵+۱ هفته آینده در حالی در شهر مسقط عمان آغاز می‌شود که طرفین از پابرجا بودن اختلافات خبر داده‌اند. میزان غنی‌سازی ایران یکی از موارد اصلی مورد اختلاف طرفین است. در حالی که بر اساس توافق موقت به دست آمده در شهر ژنو سوئیس، میزان غنی‌سازی باید بر اساس «نیازهای عملی ایران» تعیین شود، طرف غنی مفهوم ابداعی «زمان گریز» را مطرح کرده و می‌گوید میزان غنی‌سازی را فاصله فرضی ایران با بمب هسته‌ای تعیین می‌کند.

موسویان با اشاره به اظهارات «وندی شرم» نماینده آمریکا در مذاکرات هسته‌ای در مورد پیشرفت صورت‌گرفته در موضوعاتی که پیشتر لاینحل به نظر می‌رسید، این پیشرفت را «بی‌سابقه» خوانده و نوشته است: «اگر توافق حاصل نشود، تمامی محدودیت‌ها از برنامه غنی‌سازی ایران برداشته شده و بهترین فرصت در یک دهه اخیر برای حل بن‌بست هسته‌ای با ایران، از دست می‌رود.»

وی سپس دلایل خود را به شرح زیر عنوان کرده است:

1. بر اساس قوانین و مقررات کنونی آژانس بین‌المللی انرژی اتمی، با اجرای سه تمهید توافقنامه پادمان، مقررات متمم کد 3.1 و پروتکل الحاقی، حداکثر شفافیت فعالیت‌های هسته‌ای تضمین می‌شود. قدرت‌های مذاکره‌کننده با ایران می‌دانند که ایران آماده است که در یک توافق جامع نهایی متعهد به اجرای تمامی این تمهیدات، متعهد شود.

2. ایران طی مدت اجرای توافق نهایی، به محدود کردن سطح غنی‌سازی خود به 5 درصد متعهد می‌شود تا نسبت به عدم انحراف به سمت توان تسلیحاتی، اطمینان ایجاد کند. مواد شکاف‌پذیر تسلیحات هسته‌ای، باید تا 85 درصد یا حتی بیشتر، غنی شود.

3. تهران برای آنکه اطمینان دهد فعالیت‌های غنی‌سازی‌اش به بمب اتم منتهی نمی‌شود، آماده خواهد بود تا تعداد سانتریفیوژهای خود یا میزان تولید آنها را با نیازهای عملی‌اش منطبق کرده و تا چند سال تولیدات را به اکسید تبدیل کند. نیاز عملی اصلی ایران، در سال 2012 خواهد بود، زمانی که قرارداد تأمین سوختش با

روسیه، منقضی می‌شود. در عمل، ایران برای تأمین سوخت سالانه لازم برای 4 المان سوختی (از مجموع 54 المان سوختی) که اکنون روسیه آن را برای بوشهر تأمین می‌کند، علاوه بر 22000 سانتریفیوژ کنونی، به چیزی حدود 9000 تا 10000 دستگاه دیگر نیاز خواهد داشت.

4. در رابطه با تأسیسات آب سنگین اراک هم ایران در زمینه تمهیدات نظارتی بیشتر و همچنین اصلاح رآکتور به نحوی که میزان تولید پلوتونیوم غنی‌شده آن از 8 تا 10 کیلوگرم در سال به زیر 0.8 کیلوگرم برسد، همکاری خواهد کرد. علاوه بر این، همین 0.8 کیلوگرم هم، تا 78 درصد شکافت‌پذیر خواهد بود که این میزان برای تولید تسلیحات هسته‌ای بسیار پائین است. همچنین طراحی مجدد و ساخت رآکتور، خود 5 تا 6 سال زمان می‌برد.

5. عینی کردن فتوای رهبر عالی در حرکت تولید و انباشت تسلیحات هسته‌ای و دیگر تسلیحات کشتار جمعی، می‌تواند یک تضمین عینی قدرتمند باشد. به محض آنکه فتوا عینی و عملی شد، نقض آن، از سوی دادگاه امری مجرمانه خواهد بود و تبعات قانونی خواهد داشت. تاریخ ایران موجب می‌شود تا به سختی بتوان فتوا را زیر سوال برد. بعد از آنکه حدود 100 هزار نفر از مردم ایران در حملات شیمیایی عراقی‌ها کشته شدند، این فتوای آیت‌الله خمینی بود که تهران را از انجام عمل متقابل در طول جنگ ایران و عراق، بازداشت.

6. ایران بهای سنگینی برای برنامه هسته‌ای خود داده و تاکنون مجموعه‌ای از تحریم‌های چند و یکجانبه را متحمل شده است. تحریم‌هایی که علیه ایران اعمال شده، بسیار سنگین‌تر از تحریم‌های کره‌شمالی است که دارای سلاح هسته‌ای است. واقعیت این است که ایران بهایی که برای یک بمب لازم است را پرداخته، اما نه بمبی خواسته و نه چنین بمبی داشته است. همین امر نشانه‌ای روشن مبنی بر استواری ایران بر عدم اشاعه و همچنین استفاده صلح‌آمیز از فناوری هسته‌ای است.

7. اگر قرار به ساخت بمب بود، این کار باید در دولت پیشین صورت می‌گرفت، اما آژانس بین‌المللی انرژی اتمی در طول هشت سال ریاست‌جمهوری محمود احمدی‌نژاد هیچ نشانه‌ای دال بر اینکه برنامه هسته‌ای ایران به سمت تسلیحاتی شدن متمایل شده، نیافت و دولت او هم بیش از دولت‌های پیشینش، به دنبال عادی‌سازی روابط با ایالات متحده بود.

انتهای پیام/ق